

بازخوانی و زمینه‌یابی ناکارایی‌های طرح‌های توسعه و عمران (جامع) شهری ایران

گفتمان ناکارآمدی و ناکامی طرح‌های جامع شهری ایران و مقاومت نهادهای مسئول در اصلاح شیوه‌های جاری، ضرورت زمینه‌یابی ناکارایی‌ها را برجسته کرده و پژوهش با پرسش ریشه انتقادات و ناکارایی‌های مطرح‌شده در کجاست؟ آغاز شد. ۴۷ این پژوهش از نوع کیفی با جنبه‌ی اکتشافی است که به روش داده‌بنیاد مدل استراوسی، داده‌یابی اسنادی (۷۰ نوشته‌ی علمی پژوهشی) و مصاحبه‌ی هدفمند (۲۰ نفر خبره) در قالب کدگذاری باز، محوری و گزینشی فراهم و برآیند پژوهش با «ارزیابی به کمک پرسش‌های کرسول» به تایید مشارکت‌کنندگان رسید. ۴۷ هدف پژوهش روشن کردن زمینه‌سازهای ناکارایی طرح‌های جامع شهری است و یافته‌های پژوهش که به ترتیب اهمیت در ۱۰ زمینه‌ی «ساختار کلان برنامه‌ریزی شهری ایران» ساختارهای «سیاسی»، «حقوقی و قوانین»، «اداری و تشکیلاتی»، «تصمیم‌گیری»، «برنامه‌ریزی شهری»، «راهبری»، «قدرت»، «ارزیابی» و «پایش و دیده‌بانی» در چارچوب «ساختارهای برنامه‌ریزی شهری ایران» مقوله‌بندی شد، نشان داد که مهم‌ترین زمینه‌سازهای ناکارایی به ترتیب هر ساختار «نبود زبان مشترک برنامه‌ریزی»، «ضعف در سیاست‌سازی و سیاست‌گذاری»، «نبود ساختار حقوقی یکپارچه»، «ساختار سازمانی نامتناسب»، «نظام تصمیم‌گیری متمرکز»، «الگوی برنامه‌ریزی جامع سازگار نشده»، «ناسازگاری سامانه‌ی راهبری»، «دخالت نابجای عناصر قدرت»، «نبود ساختار ارزیابی» و «ناکارآمدی ساختار پایش و دیدبانی» است و کاربست شیوه و الگوی برنامه‌ریزی کنونی که با محیط برنامه‌ریزی ایران، ناسازگاری دارد نیز پیامد آن است. ۴۷

برای مطالعه و دریافت متن کامل این مقاله، روی لینک زیر کلیک کنید.